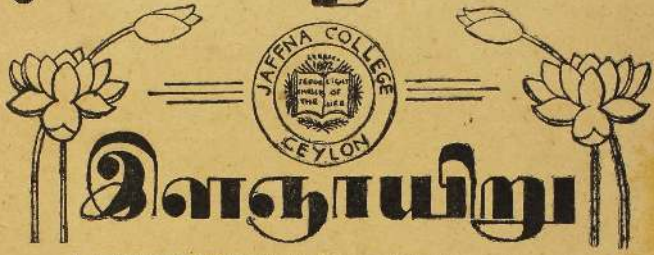

THE young idea

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY
CHRISTMAS NUMBER

Vol. VII

Thursday 17th December, 1942.

No. 7

		Page
THE TIE	By Co-Ed. "T"	2
AND A-HUNTING WE WILL GO	By Inter Rifle-Rangers	2
SHE GETS ON MY NERVES	By "Comrade"	5
RAMBLES IN THE REALMS OF SOCIETY MORALS	By A. F. Tampoe	9
வெண் சிவர	By S. Thanapalasingam	17
கிரிமலை தீர்த்தக் காட்சி	By இ. சிகவரதன்	20
மாதுலகில் ஊர்தேவன் ஜெனரித்தார்	By D. R. அம்பலவாணர்	23

A. F. TAMPOE,
English Editor.

N. S. RATNASINGAM,
Tamil Editor.

English Editorial Board

Editor:

A. F. Tampoe

Associate Editors:

K. Palasuntharampillai

T. M. Ponniah

Literary Section:-

G. N. Vijayaratnam

Sports Section:-

C. Paramjothy

Co-eds. Section:-

Miss T. Navaratnam

°Miss E. Niles

Junior Section:-

K. Balasuntharampillai

K. Balaraman

Faculty Adviser:-

Mr. C. A. Gnanasegaram, B. A.

Tamil Editorial Board

Editor:

N. S. Ratnasingham

Associate Editors:

K. Alagaratnam

G. N. Wijayaratnam

Literary Section:-

K. Jagatheesa Ayyar

News Section:-

N. R. Balasingham

T. R. Ratnasingham

Co-eds. Section:-

Miss S. Amarasingham

Sports Section:-

T. Thuraiatnam

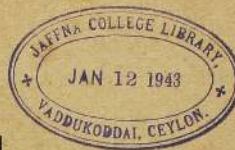
Junior Section:-

A. Kugarajah

S. Thanapalasingham

Faculty Adviser:-

Mr. P. Navaratnam, M. A.

The young idea

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VII

Thursday 17th December, 1942.

No. 7

Editorial Notes

Has the Rain missed the Train? Mr. Wright En Route

Rain! Rain! Go to Spain,
You shall have a plantain
If you never come back again!

(*Song of a Six-Year-Old*).

The Celestial Director of the Rain Department appears to have been sacked and the new Director obviously hasn't learnt his job yet. Or perhaps Goddess Ceres (Mrs. Director's maiden name) is of opinion that the crops might be spoiled if she weeps down any more showers. There is no other way of explaining the unprecedented rainlessness of this season. Generally the Peninsula is like Venice by the middle of November, and the denizens of Vaddukoddai have to think seriously of purchasing catamarans (our local gondolas) to traverse the flooded high ways and lanes. But this season we don't even hear the clog-encased Chinese feet of our undergraduettes pattering along the corridors, nor do we any longer see the familiar array of dainty umbrellas outside the Library door. Talking of umbrellas, its rather queer that our Co-Eds never use parasols. Probably they sympathize with the strain on our eyes already produced by their crowded Benares-colour-scheme.

[The Rain Dept., probably scared by the Editorial, is now doing full time work.]

A cable has been received to the effect that Mr. Wright was compelled by "unforeseen circumstances" to spend some time on the Dark Continent of Africa. From what we know of his dauntless spirit and adaptability, we can make a shrewd guess that he must be starting Scout and Guide movements among the pickaninnies there, and making the Zulus A. R. P. conscious.

Happy Christmas

Wartime Yuletides '39, '40, and '41 we have seen and Xmas '42 is also to be celebrated under the war-clouds. It is time again to 'shoot' *palaharams* and *murukkus*. Peace on Earth? When is it to be? But still there is a lot that we Ceylonese have to be thankful for.

A happy, happy Christmas to you all.

OUR JUNE MATRIC RESULTS

We pass 5 out of 11: Our congratulations to them!

K. Kandiah
P. Vettivelu
C. S. Nagalingam
C. Paramjothy
Miss R. Nagalingam

The Tie

By Co-Ed "T"

Such a topic as "The Tie" when dealt with by a girl might make many a person expect envious praise or hints on the colour-scheme. With due apologies I wish to indict the tie — for nuisance — not praise it. Whether it be the conventional tie around the masculine neck, or the tie that Inter-Collegiate matches sometimes end in or the troublesome tie that a candidate sometimes has to face during election time, whatever tie it may be, the tie brings in its trail worry and discomfort.

Topping my list of nuisances comes the gent's necktie. "How is it a nuisance to you, when you don't wear it at all? you might ask. Well! — Seeing one in the morning, dressed cap-a-pie even to the very T of the tie is certainly no unpleasant sight. But as time passes on and the Tropic midday sun aids the tie to keep the sufferer's neck extra warm, and when every now and then his hand's go up uneasily to loosen or adjust the noose, don't the innocent and sympathetic on lookers feel the discomfort—at least the discomfort.

caused by distraction! From dawn to dusk the tie holds one's neck in a tight grip or embrace (if you prefer it that way), and if you are the unfortunate recipient of the unwanted embrace, why not make bold to do away with it. The tie is the refuge of nervousness and timidity. Speakers floored for lack of words, and bashful gentlemen proposing to their future brides, resort to the tie when they begin to feel that they are making fools of themselves.

Apart from that fact, I remember having read somewhere that the root cause of men's baldness can be traced to the necktie. (That women do not develop bald pates is sufficient proof, ain't it?) The hair roots deprived of their normal supply of blood become subject to premature decay. Perhaps it is the fear of an early Sahara on their apex that has persuaded some of our fastidious brothers to discard the tie. They are wise; though wiser still are they who adhere to the proud national dress, and have not the worry of dispensing with the borrowed tie.

[DURING ELECTION TIME . . .]

“And a-hunting we will go”

By

INTER RIFLE-RANGERS

Four unhappy undergrads—we'll call them Rat, A. R. P., Bogus, and Teap—sat sorrowfully on a comfortable culvert under an unsympathetic moon. The Bounding Parabola, Conical Pendulums, Connected Particles, and Quin and Quominus, would have been quite enough to make them sick of life. But in addition like the proverbial last straw that broke the camel's back, they had had a wartime dinner which would have sorely tried the appetite of a horse. In short there had been at dinner

only an equine plateful of oats to answer the cry of four healthy young appetites working overtime. Now the ultimate end and aim of their submitting to be tortured with Physics and Classics was to be able one day to obtain food, clothing, and shelter for themselves, their mates and their young; mark you, most important of all—Food. And now they had been denied even that. So it was no wonder that all four had reached the extremity of mental and physical indigestion and desperation. "I am

just in the mood to shoot myself," moaned A. R. P. a spirited youth with a stomachache. "Talking of shooting," groaned government Rat, "if I had a gun now, I'd bring down all the frogs in the neighbourhood and eat them raw."

"I say," burst in Bogus, "why don't you all come to my place for the Sextant break. You can shoot enough wildboar there to last you for the rest of the term. What say you, Toap?" Half starved Toap at the moment was absorbed in a dream starring stringhoppers and fowl-curry. When he had been sufficiently awakened (not without many regrets at the interruption of his reverie), the scheme was explained to him and met with his hearty approval, as anything connected with food always did.

"You Science-men have a little more brain than I gave you credit for," he granted.

"So the trip's settled!" shouted impetuous A. R. P.

* * *

So, reader, if you had been at the *Periyakadai* bus stand three evenings later, you would have seen our four Argonauts boarding the *Mulaitivu* express.

A. R. P. had equipped himself with a tin of Coronation Talcum and half a dozen cakes of Sandalwood Soap (whether to charm the *Mulaitivu* monkeys or mademoiselles it is hard to say!). Bogus was armed with a pair of military boots inherited from one of Toap's ancestors who distinguished himself at the Battle of Waterloo. Toap and Rat of course had as usual provided themselves with packages of eatables looted from the V. S. S. K.

The ninety-mile journey was quite uneventful. The quartet risked contracting "eccentric" at a Mankulam eating-house, quaked at the sight of the Negro soldiers on the way, and amorous A. R. P. (hearing that some school girls had gone picnicing to Vavuniya) tried in vain to persuade the driver to reach *Mulaitivu* via Vavuniya. At *Oddichuddan* the driver, an expert shot, brought down a rabbit

shooting from his seat. Rat, who had never seen a rabbit in his life reached the rabbit a split second after the shot.

They reached Bogus's place by about midnight. After disembarking, A. R. P. was found to be missing. Finally he was located fast asleep between a cloth-merchant's bundle and a sack of copra. Bogus's dogs came out "shouting" at them as he had *Lingoescanly* foretold on the way. Full of enthusiasm and hearing that wildboar had been sighted in the vicinity, the quartet without a moment's rest set out into the jungle accompanied by Maniyam, Bogus's chum and a local big-game hunter. After wandering unsuccessfully a mile and getting soaked in a passing shower, they heard a crashing in the adjoining bushes. The would-be hunters speedily dispersed in various directions, A. R. P. clinging affectionately to Rat, and Toap dashing into a thicket of thorns. The 'wildboar' turned out to be an ancient buffalo which, if animals can give expression to their mirth, seemed to be grinning maliciously at the dismayed quartet. The party continued on its course after the thorns collected by Toap had been extracted.

That night they had no luck, and they hastened their aching bodies into bed after a fruitless four-mile trudge.

Undaunted by the night's wildgoose chase, the four set out again the next morning to see an ancient tank. Scores of monkeys of all types peeped inquisitively out of their leafy abodes and regarded the quartet in quite a friendly way, a sort of next-of-kin way. At the tank were flocks of snipe, teal, and cranes. In the water a family of crocodiles regarded the four with hostility, like the spider which invited a fly to its parlour. On the way back, as they were returning along the terraces of the paddy fields, the rain again overtook them. Rat shied chunks of wet clay at A. R. P. who shouted "Here! Stop throwing paddy field at me!" They got home at last, and after a hearty lunch (there is no rationing at *Mulaitivu*) slept soundly till evening.

At dusk, they started out again to shoot something for dinner. The method used is—while one dazzles the animal with the light of a torch, another fires at it. Toap, in this way and to the great surprise of himself and of the others, managed to shoot a rabbit. Having thus got something for dinner, the party turned back. Toap, embracing his rabbit, was marching proudly ahead of the others far in advance of the light cast by the torch. Suddenly there was a great crash. The others rushed up to find cock-eyed Toap who is practically blind in the nights, still lugging his rabbit, hopping around in circles holding his leg and making weird noises. His knee had come into violent collision with a tree-stump. Rat, who prided himself on his faultless English, shouted "Hit the torch, A. R. P.!—hit the torch! The stump might have got injured!"

When the rabbit was skinned, it was discovered to be blind in one eye and lame in a leg. That accounted for Toap's success!

After dining off the rabbit, the four were joined by three of the Malaitiva shots—Maniyam, Kunji and Krishna-annai—and they all decided to go to Koolamaruppu, a jungle waterpool seven miles distant where deer and wildboar congregated. They took the main road. Two miles from Thanniyuttu (Bogus's place) all human habitations were left behind. The torch was constantly flashed into the bordering jungle, for the eyes of the animals reflect the light, thus providing a splendid target. Toap, emboldened by his success with the infirm rabbit, fired at a porcupine. But his luck had forsaken him. (He still swears that the fault lay with the torch-bearer, but the others are convinced that he missed the porcupine by at least five yards!) After this the gun was taken away from Toap (cartridges cost a lot in war-time!) and he was advised to purchase a water-pistol and practise with it before going out shooting again. So on again they went. After half a mile, eyes were again seen reflected in the glare of the torch. Rat fired this time. He had been a Senior Cadet

in his youth and the poor mouse-deer paid for it. The mouse-deer was hung up on a tree, to be collected on their way back, and the party continued. Very soon a rabbit was spotted. Bogus raised the gun to fire. Now the rays of the torch lit up not only the rabbit but Bogus too. What a sight he was! On his head was a red-and-black Scout scarf, on his body a rainbow-hued jersey, and his legs were encased in green- and-yellow Cadet stockings. At his waist hung a huge hunting-knife. His feet, of course, were inside Toap's heirlooms. Altogether, he looked the picture of an Eskimo at the height of "bogosity". The others were so absorbed in gazing at Bogus, that they hardly heard his gun pronouncing the death-sentence of Monsieur Rabbit. All that was mortal of Breu Rabbit was suspended on a tree, and on they went again. A. R. P. wanted to fire next. It wasn't long before the rays of the torch fell upon a second mouse-deer. The shot was a good one, but the mouse-deer was only wounded, and hopped away into the jungle. Tell-tale tracks of blood led into the thickest and thorniest part of the jungle, and the mouse-deer had to be abandoned. Bad luck now fell upon the party. They had not gone far when the torch revealed a huge deer blinking dazedly at the light. The quartet were not considered sufficiently proficient to experiment with deer, and Maniyam took aim this time.

Now a deer has to be killed outright. If it is merely wounded, you need never hope to get at it. The shot went home, the deer spun round and round, then dashed off a few yards and stood stock-still, stunned by the bullet. Maniyam fired again. He must have missed that time, for the deer with one great bound disappeared into the jungle, never to be seen again. Ruefully they proceeded. They had not gone three-quarters of a mile when once again the torch lighted up the eyes of a deer. Bogus tried his luck. Well, the deer was luckier than Bogus.

Feeling thoroughly discouraged, they went on again. At length they reach-

ed the pool. Shot after shot had missed. There were just four "medicines" left. Not a single big deer had been brought down. The friends did not know how to go back to College empty-handed. If they returned without a respectable "bag," they would become the laughing-stock of their classmates. So the gun and the remaining cartridges were handed to Kunji, the best shot of the party. The moon too was rising, and it was useless hoping to shoot anything once the moon reached its zenith. Suddenly the party stumbled upon three deer under a clump of wood-apple trees. Kunji fired at one deer, Krishna-annai at another. Neither fell. There were two cartridges left. Kunji took them and plunged into the jungle after the fleeing animals. The others dared not follow for fear of the thorns. They heard the report of his gun. Nothing doing still. One cartridge more.

"That's the end of us," groaned A. R. P. The others said nothing, but deep despair and disappointment filled all. Suddenly the gun roared again in the distance. A deep oath of triumph followed. "That's the end of the deer," prophesied Maniyam. The quartet made the woods echo and re-echo with their "Hip! Hip! Hurray!"

The deer (it had taken three cartridges to bring it down) was carried

to the roadside, and they all collapsed on the road, dead-beat but thoroughly happy, waiting for the dawn to tramp back, to Mulaitivu.

Now, at the spot where the deer had been brought down, the hunters had seen great lumps of fresh elephant droppings. Elephants had come there for wood apples perhaps that very morning. Well, they all lay on the road half-asleep. Suddenly the stillness of the night was broken by the noise of a large branch breaking. They had just been talking of elephants. Toap was up a tree in a twinkling, Bogus and A. R. P. clung shivering to each other. Rat dived down a culvert, while Kunji excitedly pointed an unloaded gun into the darkness whence the noise had come. Krishna-annai slone sat coolly where he was, legs crossed, calmly finishing the cigarette he had been smoking. No elephant materialized. Shamefacedly they all sat down. Kunji blew down the gun-barrel (or "gun-pipe" as Rat called it), producing a noise like the Kerosene-oil man's trumpet, a noise which guaranteed to scare off all the elephants in the neighbourhood. At last they all fell asleep.

The next day was spent in drying the venison and curing the skin of the deer. The morning after that, Rat and Co. with their deer returned to College.

SHE GETS ON MY NERVES

OR

"THE VADDUKODDAI UNDER-GRADUATES"

(BY "COMRADE")

"Writing on Gandhi" says D. F. "Karaka" is like going on a pilgrimage. Well, if writing on the undergraduates of Jaffna College were such a pleasant thing, volumes and volumes could be written.

She is the old girl of such and such a College, pure-bred and comes from a respectable family—respectable in the sense that her parents can af-

ford to give her higher education when so many millions of 'unrespectable' parents in this world are finding it difficult to give their children just enough education to enable them to read and write.

She lives in a narrow world of her own creation, whose geographical limits are those of the front seats of her class-room, the library and the

Ladies' Hostel, with Communism, Love-marriage and undergraduates as her ever-to-be-dealt-with neighbours.

In the class-room she never turns back and this she considers a sign of her impregnability to the masculine cat-calls of other back-bench undergraduates while the back-benchers feel that all her training in Shakespeare, Milton and Bernard Shaw has not qualified her to snub her critics effectively.

In the library the Oxford Dictionary and her text-books keep her company, while the daily newspapers and other Magazines seldom have the misfortune of being the target of her shamefaced look. But whenever she reads a newspaper or a Magazine, she invariably chooses the peculiar news for peculiar items Admiral Layton's crash in a Dodge'em Car with Sir Andrew Caldecott in the Empire Theatre Carnival, and Dr. Jennings' Convocation ceremony pass off as the pick of the weeks' news; while for the news of Gandhi's arrest, or of the relief of Stalingrad she does not care a boot or rather I should have said, a pin. News about a person less dignified than Admiral Layton or Dr. Jennings as the topic of her beside gossip, she considers declassé, while speaking of Gandhi and Indian freedom or the new Soviet civilisation is lese majeste.

Her behaviour in her hostel reminds one of a Tamil saying of the spaniel that barks only from within her master's compound and once outside never barks.

She is often part of a convoy and seldom the lone raider; and whenever possible she sails under the smoke-screen provided by the College crotons. When among men students she takes the greatest care to bite her lips and have her mouth fully closed lest an accidental smile should escape.

Whenever she writes a note to a male student asking him to return her History notes or some such notes which he had borrowed, she invariably leaves the letter unsigned, perhaps for fear of her signature being used for other purposes.

With the greatest reluctance she comes to the meetings of the Inter Union and the nostalgic countenance that she puts on there, apart from revealing her utter uninterestedness in the activities of the Union, disappoints the undergraduate speakers, who come there with high hopes of deriving inspiration from members of the fairer sex.

Raising the hand to vote is out of the question for her. Most probably she thinks that her support for a motion may be taken to mean her liking for the mover of the motion who invariably happens to be a male. This she considers 'modesty'. But all this refusal on her part to "disclose her mind" is given up when an adjournment motion is put forward, for which she never fails to vote, whether the mover of it is her favourite or not. Perhaps the enticement caused by the pan-rolls and vadais that await her for tea overrules all her adherence to her so-called 'modesty'.

Yes. This is the sort of girl who is on the way to join Ceylon's Intelligenatis. The quiet complacency and the unruffled calm with which she carries on reminds one of Browning's smug lines:

"God's in His Heaven
All's right with the world"

Bah!

"Comrade," sounds like one who has been administered the cold shoulder. Excuse him, ladies! Defence or Rejoinder will be welcomed.

Editor

Extracts

J.B. PRIESTLEY ON THE PRESENT WAR

Reduced to its very simplest terms, this is a war between despair and hope. Nazism is really an expression of the despair of our modern world. . . . It is as if we crossed a border into a strange land and found Mephistopheles himself in power. . . . Man seems to be a homeless creature, a mere accident, soon doomed to disappear. . . . Hitler has been regarded by the German people not as a great statesman, a national leader, but as a magical figure, a Teutonic Merlin, a wizard who retired to his mountain cave of Birchtsgaden to create more magic. Nazism, however, is Black Magic. . . .

Please do not think that I regard this country, or France, or the U. S. A. with uncritical admiration. There is a great deal that is profoundly wrong with us. We too are suffering from the modern lop-sided development of mankind, which is so fertile and powerful in invention, but still so mentally and spiritually infantile that it is now like a child that is being allowed to play in an arsenal. . . .

The trouble is that we tend more and more to release forces that we cannot check properly, like some drunken boy careering along the road in a powerful car. . . .

Unless we move forward at the end of this conflict and take a jump out of the maelstrom, we shall all go spinning to our doom and civilization will once more be nothing but a vague rumour, an old tale mumbled at the fireside by our barbarian posterity. Ours is a tremendous responsibility, we can be remembered with curses or with blessings. For we have been born into a strange time, when the new despair and the last hope of civilized mankind faced each other on the battle field.

FAITH OR FUTILITY

(The September "Strand" publishes the following letter from an airman in the R. A. F. As it raises many questions of deep interest, we publish it below. Replies will be welcomed.)

. . . . If nothing else happens when you join up, at least you do meet reality. You lose all the pretenses of artificial living. In this way I have suddenly seen that my life is meaningless. I mean your life as well — everybody's life. I have become obsessed by the futility of things. I see these same things in the faces of my R. A. F. companions down here. I have seen it in the eyes of my wife. We are all bidding the one frightful question: What were we born for?

I want a faith, I must have a faith and it is no use bringing out nursery yarns about God. I am going through a phase in which I don't believe in God. I don't believe it is just a phrase, either. And yet without God, or something to trust in, there's only endless loneliness.

I remember my father. He was a hardware dealer in a Staffordshire market town. After a life of ineffectual trading he suddenly packed up at 55, with a stroke. Pointless! Wasted!

Mother was alive enough to become one of the first three women magistrates in Staffordshire. After Dad's death her memory went, then her mind, and she died in a mental home. They are both forgotten by all except me. That's why I say: futility is the common doom of humanity.

I'm not reared of Jerry. (I am due out for my first photographing trip over Germany any day now.) I am out to exterminate him — the aphid or cancer. No, I am more scared of myself. What am

I living for? Why? In my heart I know what the answers are.

The Churches, they can't answer. They seem to me to be chasing round their own private squirrel-cages without reference to realities. They say "Overcome evil and love the evildoer." That strikes me, in the practical example of a Nazi with a Tommy-gun in his fists, as the biggest piece of felony.

The Sermon on the Mount is grand reading, but you can't obey it and at the same time make a living selling motor accessories—I know because I've tried.

We are all Christians, aren't we?

Look what Hitler did to Rotterdam. Look what we did to Cologne. Even to call us "Christians" strikes me as blasphemy. The totem-worshippers are more candid; they do at least adore the butcheries they practise.

I am writing to you to publicise this vast bluff, this pretense that we are born to some noble (but unidentified) purpose. And also, perhaps with the feeble hopes that someone can show me something imperishable to believe in before I go up for my first trip in a reconnaissance plane really on the job.

R. J.

DON'T YOU SEE THE POINT?

(a) "I love you" is a petition when spoken by a man and a gift when uttered by a woman.

∴ a man wishes to be the first love of a woman; a woman hopes to be the last love of a man.

Platonic love is like a cheque for which there is no money in the bank.

Men talk of women; women talk of love.

(b) "I love you" can be expressed in 1,664 different ways in the Greek language. When the lover has used them all, the maiden turns and asks him, "Do you really love me?"

* * *

(4) From the Ceylon University Magazine

A man married a little wife: Of all evils he chose the least.

Coleridge once being asked which of Wordsworth's productions he considered the most beautiful, very promptly replied, "His daughter Dora".

"Whisky is our greatest enemy", "Are we not told to love our enemies?" "Yes," was the reply, "but not to swallow them!"

"Dearest love, I have swallowed the postage stamp which was on your letter, because I knew your lips had touched it."

A gentleman, in love and unable to disclose his passion to the lady, shouted under her window; "Fire, fire!"

"Where!" said she.

"Here," he replied, placing his hand on his heart,

Ha! Ha! Ha!

Rambles "in" the Realms of Society Morals

BY A. F. TAMPOE

Society today* has compiled an elaborate and tortuous Code of Dont's, "Don't kill, don't masticate with your mouth open, don't commit adultery, don't drink out of your saucer," and so on ad infinitum. Negative injunctions are bad enough by themselves; but in addition there is a preposterous, illogical disproportion in the social criterion by which an ethically serious misdeed is socially estimated as being on a par with a paltry faux pas in etiquette. There are society females who consider it more unpardonable to take a spoon to the fricassee than to flirt with a married man. A modern Handy-Andy who ignorantly drinks out of his finger-bowl is regarded with horrified dismay, whereas an unscrupulous philanderer is welcomed into the bosom of Society just because he has "Lord" or "Sir" tacked on to the front of his name.

(2) In Jaffna, young Clerical Servants on matrimonial auction are knocked down to the world-be father-in-law who has the fattest dowry to offer. Marriages are made on the same principles as dealings on the Stock Exchange or even Billingsgate Fish-market. A young man is paid thousands of rupees to take a girl; who in herself is worthy of his love. In the same Jaffna a man, who is gentleman enough to have a meal with another of inferior caste, is boycotted by society.

(3) Have a correct sense of values: It is absurd for a high government officer, who openly and without any qualms of conscience accepts laksheesh ("private income"), to blush when he is criticized for wearing a tie that does not match his shirt.

Deeds are almost invariably the expression of thoughts. You cannot think one thing, and do or say another.

There are some who can disguise their thoughts; but if you take the normal man, you can tell what he has been thinking by what he says

or does. Thus in the long run, action is inseparable from thought. If you can think correctly, you are bound to act correctly.

If you have a correct sense of values, your deeds and words will be just. Man must train himself (or be trained by others) to think correctly. There are a minority who have in them this capacity for thinking straight thoughts—people who instinctively know the right thing to do, whatever the circumstances might be. To think correctly is as natural to them as breathing or eating. Such beings are indeed blessed. To do the right thing is with them an instinct, and does not require an effort. But the majority of us are not so blessed. With most of us "To err is human." So it is our duty to learn to think correctly, to develop a correct sense of values. There are of course some incurable cases who can never teach themselves or be taught by others to see that their thoughts are unworthy of them. But the majority of us can be trained to think correctly. Analyse every thought that passes through your mind: Is it worthy of you? Think not only to what extent each act of yours will affect your own interests, but also what effect it will have on others around you. You can never defend your wrong actions with the argument that you do not actively teach others to do the same thing. A man cannot protest that he is treading the paths of evil alone, and that he is not leading other men in those paths. Man is part of a whole. His actions are closely watched by others who help form that whole, and they influence those others. There is not a single major thing that you can do without its reacting on others besides yourself. It is no use to argue that you do not interfere with the lives of others when you commit your peccadilloes. Even if you were to live like Robinson Crusoe and 'play the fool' in solitude on a dis-

tant island, sooner or later the rumour of your doings would reach the outer world and influence men there. So that it is useless to try and isolate yourself and your deeds from the rest of mankind. You may not actively influence a man to kill or steal along with you, but he who watches you and hears of you may follow your precedent. The responsibility is just as great.

At the start it will seem the hardest thing on earth to learn to think correctly, but when your first battles against the overwhelming desire to obey your natural impulses have been won, it will become easier and easier to think correctly till finally it becomes second nature. To do the right thing will then no longer require an effort; it will have become an instinct.

Think correctly, and you will act correctly.

(4) Now let us turn to another aspect—Religion—which involves correct thinking.

It is man's nature to be perverse. Very often he wants to do a thing just because he has been told not to do it, and not because he takes a pleasure in doing it. This is an elementary and psychological truth which teachers—religions and otherwise—and administrators have through the ages imperfectly realised. They merely say "Don't yield to your natural impulses." Many a student who goes counter to instituted discipline would not do so if it were made clear to him that by his rebellious acts he is not getting his own back on the authorities, but is merely harming himself and his fellow-students. If the so-called Problem Child, who goes about smashing electric light bulbs or spoiling the machinery of shower-baths, were told that he is thereby only wronging and inconveniencing his friends and prejudicing the whole student community in the eyes of the authorities, he would stop doing such things.

Similarly if Religion (as it is taught today), instead of just saying "Don't commit adultery," took the more psychological and sensible line of

teaching a man co-operation with and love of his neighbour, he would abstain from a liaison with his neighbour's wife because he would realise that if everybody did so there would be no orderly system of life in society possible.

Religious teachers today are like school authorities. They want to make us do good for fear of punishment or for the sake of reward, and not for the sake of doing good. They don't say "Do good for good's sake." They say "Get converted or be prepared for Hell-fire."

Just as a young man marries a girl for her dowry and not for her intrinsic merits, so also are we told to live good lives for the sake of going to Heaven. Just as a boy keeps silent in class in order to avoid being detained after school by the teacher and not because he is unwilling to disturb his class, so also are we instructed to refrain from doing evil lest we should be roasted alive in Satan's frying-pan. So long as Religion instructs us to be good in order to be rewarded with Heaven or in order to escape being sent to Hell, our enforced goodness is going to be a very poor sort of goodness. God must be a person with a peculiar sense of humour if he derives any satisfaction from seeing our souls treated with white-hot sulphur in the same way as the Fallen radiæ Angels of Milton's "Paradise Lost."

(5) There's just one point more. You are asked to avoid temptation altogether. You are instructed to avoid smoking altogether lest you become a Devotee of Mademoiselle la belle Nicotine, and never to touch alcohol lest you become a worshiper of Bacchus. The Bible says "You cannot touch pitch without being defiled."

That is all very wise and true. But somehow it seems a far more creditable thing to face and overcome temptation—than never to face it at all. "I cannot praise a sheltered and cloistered Virtue," says Milton.

Avoid temptation if you can; resist temptation if you cannot avoid it. But please don't criticise an opium dealer without knowing anything of the dreams that opium can produce.

The Girl Guide Concert

The variety entertainment performed by the Scouts and Girl Guides of Jaffna College at the Ottley Hall on the 4th of November was in spite of an imperfect stage and poor settings a success. Youthful talent was well represented in this concert. The songs and dances performed by the young children were amusing and interesting. The playlet "Haunted Home" was admirably staged by the Scouts. Seat-edge excitement and laughs were packed into the swift action of the playlet. The main item was the play "Indra" staged by the Guides. The fresh quality of their acting may be called the quintessence of youth. It was a good performance. The actresses did their part creditably. In it were situations that provoked hearty laughter. The story of course strained one's credulity. Indra on his return from China after a lapse of a period of ten years finds that society, the customs and even the domestic life of the ordinary young man of Jaffna had undergone a complete metamorphosis. Women were playing a dominant part, they were at

the head of affairs in the government of the country and the man had to keep house, look after the baby and attend to all the household duties. It is comforting to think that a time when women would play that kind of a part in the world would never come save in Stopian imagination.

The closing scenes showed the hero drawn into a love affair which furnished the dramatic interest. The hero had to play a romantic colourful role vacillating between the affections of his true love and the designs of other titled females. The play was brought to a happy close by the hero's being enabled to marry his true love.

The success of this entertainment brings great credit upon student organisation. It forcefully portrays the capabilities and talents of the students and should be an encouragement for further attempts by students. There should be more of dramas and other students' activities which would make College life more lively and interesting.

A Walk Along the Sea-shore

SUSAN ELIAS, III B

It is evening time and I take a walk along the seashore. I cross the dry sand and I come to the sand that is wet. The gentle breeze is blowing against me and my hair is dancing in the air. I see the sun going down and the sky red. The sea is blue and the waves are rolling with foam on their crest. The waves are

rolling and dashing on the shore with a "Z, Z, Z," sound. The waters as they dash, bring sand to the shore and then wash it back.

I sit down on the shore and dig a small hole. Suddenly I hear a big rolling noise and when I look up, I see a huge wave coming towards the shore

and it fills up with water the hole I had dug.

The place is very quiet and no voice is heard except the noise of the waves and the breeze. As I walk along, I am in a mood to sing. As I sing, I pick up the shells and pebbles and throw them into the water. Suddenly I catch sight of a few white birds. They are flying over the water. When they see some fish or something that they could eat, they swoop down and carry it away.

I catch sight of a boat coming from the horizon. It is coming towards the shore. The wind is blowing on the sail and it is bulging out. The sun is going down below the horizon. It is red and a beam of reddish light is falling on the sail. I stop walking and watch the sun. It is going down and down. Suddenly it has gone down and it is dark everywhere. So I bid farewell to the sea-shore and find my way back home in the dark.

The Rains came to Jaffna

PETER RATNAM, III B.

Before the rains came down in Jaffna, the farmer ploughs his fields about four or five times, and prepares his ground for the sowing of paddy. The paddy is then sown. Meanwhile the farmer's wife is busy making Palmyrah tuffee. She sees to it that the roof is properly thatched or the broken tiles are replaced and old umbrellas are repaired. Now clogs find their way into the house. Now everything is ready for the rains. The heat is unbearable, the grass is all dry, tanks are dry, everything looks parched. Now you could see the clouds gather, the farmer is anxious. There is a small shower now and again, this goes on for about two or three weeks. Suddenly the whole place is dark and with thunder and lightning

a storm of rain comes down. Tiles are displaced, roads are broken by the water that runs, culverts are broken fields are flooded, the dry ground is green, all tanks and wells are filled to the brim. Rain comes now at least twice a week. You cannot say when it will rain during this season. All the lanes and by-paths are muddy, it is impossible to walk along them. During this season you could see a large piece of greenland and here and there a patch of water, which will be shining at night. During moonlight nights one can see the sheer beauty of moonlight on still waters, hear the sweet music of the birds in the mornings and see the cattle grazing greedily. God thus helps mankind, as well as animals by sending rain.

Susila's Christmas

BY D. R. AMPALAVANAR

Susila was eight years old. She was the only daughter for her parents. Her father and mother loved Susila very much because she was a good girl. She was an obedient girl. She was very clever in studies. So, all loved Susila, and spoke well of her.

Susila and her parents were living in a big house, with a beautiful garden in front.

By the side of this house, there was a poor Christian family in a small hut. Here lived two children, a boy and a girl, with their mother. The father of these children

died a few years ago. So, the mother, by working hard, used to get some money to feed herself and her dear little children.

It was Christmas eve. Susila's father, one day, wanted to go to the bazaar to buy things for Christmas. Susila, knowing this came to her father, and asked him to buy toys and new jackets for her. The father, went to the bazaar and returned home with the things. When Susila saw that her father had returned from the bazaar, she at once ran to him and asked him to show her the toys and new jackets. When she saw those she was very happy.

It was the night before Christmas. Susila's mother was making many kinds of eatables. Unfortunately Susila was not allowed, by her father, to stay by the side of her mother at that time, without going to the carol service, where the "Christmas Father" would give her presents. So Susila went to this service. Many carol songs were sung in this service and a small play was acted. In the acting two children dressed like angels, came and sang, "Glory to God in the highest, and on earth Peace, Good-will towards men." Susila heard, this song with rapt attention. The words, "Good-will towards men" struck her very much. She at once decided something in her mind. The service was over. Susila went home. Slept nicely.

The next day—Christmas day. The day dawned. The beautiful sun rose in the sky. The birds were singing gladly as if they were enjoying Christmas day.

Susila woke up from her bed. After finishing her morning activities, she

ran to the next house where the poor family lived. She saw the two children sitting in a corner, singing Christmas songs, even though they didn't have new jacket, to wear, and toys to play with, and various kinds of eatables to eat. On this day, Susila went near these little children, and wished them "a happy Christmas." Then she invited the mother of these poor children to lunch on that day. Then she brought these two little children to her house, and gave them toys to play with and various kinds of eatables to eat. Then she played with these poor little children, and made them happy on that day.

Susila's parents were watching all these things without the knowledge of Susila. When Susila finished playing with the poor little children, Susila's father and mother called Susila and asked her kindly, what made her, call the poor children and their mother and try to make them happy on this particular day. So-readily, Susila said, "Pappa, last night when I was in the carol service, I heard what the angels said, immediately after the birth of Christ. The words "good-will towards men" struck me very much, and I made up my mind that Christmas day, I alone must not enjoy, X'mas without making the poor happy and making them also to enjoy Christmas like me." When the father and mother heard the words of little Susila, they were very happy. They kissed their only daughter many times, and thanked God for giving so much wisdom to that little girl.

*I wish you all a Happy Christmas
and a Prosperous New Year*

இளஞாயிறு

பாழ்ப்பாணக்கல்லூரி மாணவர் வெளியீடு

பு. 7.

சந்திரபாஸு ஓஸ் மார்சுதி மீ உ. உ. கியாழக்கிழமை

இல. 7.

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்

அந்தியில் வந்து நில்லோம்

எம் பத்திராதிபர் குறிப்பில் இரண்டாம் முறையாக ஓர் வருடத்தின் அந்த தளைப்பற்றிக் குறிப்பிடக் கிடைத்த தருணத்தையாண்டு அகமகிழ்ச்சியோடு

1942 ம் ஆண்டு புத்தமேகங்கள் குழந்தைகள் கோத்திரம் பிறந்தது. இவ்வாண்டு நவம்பர் மாதம் அன்று பல மனவகை தம்முட படுபட்டிருக்கும் பாடுபட்ட மனங்களை இவ்வாண்டு படாபாடுபடுத்தி பிரச்சினை. புத்தப் புனைகல்களினால் பிறந்த இவ்வாண்டு நித்தமும் சேதனைகள் நிறைந்ததாக விருந்தது. ஓஸ் மார்சுதி மீ யும் புத்தப் பத்திர செவ்வழிக்க வேண்டிய சிப்பந்தத்தை யுண்டிபண்ணியது. எல்லாவிடங்களிலும் புத்தப்பேச்சைக் கிளப்பியது. எமக்கு அரிசிகெல்ல அப்பி வந்த பர்மாவும் மற்று வற்றாக சகல உதகியுமளித்த மலேயாவும் பறி போய்விட்டன.

இவ்வாண்டு கம்மை இருளினால் நடத்தி வந்திருக்கிறது. இருளின் பின் வெளிச்சம் வருவது சகலம். ஆகையால் இவ்வாண்டு தன் ஆயுள் முடியு முன், இன்னோர் ஆண்டினா நாயுடிர்படமுன், இளம் வயதில் குடன இரத்தகதிர் கோர்ப கோனவறறை இயற்றுவோரும், மற்றும் பல கண்மைகளைத் தருணமேற்பட்டும் செய்யாமல் வழவகிடுவாரும் தம் அந்தியகாலத்திற் தர்மமானவா கள்மை செய்ய முயல்வதுபோல், இவ்வாண்டு தன் அகதியகாலத்தில் எம்மை கண்மைக்க செயல்களண்டை இட்டுச் செல்லுமென்று ஆவலாய் எதிர்பார்க்கியோம், நன்மை உண்டாகும்போது தோன்றுகின்றது.

நிலையில் வந்திருக்கிறார் என்ன நிகழ்த்தாலுமென், ஏது வந்தாலுமென், எந்த நிலைமை ஏற்பட்டாலுமென், எத்தகைய இருளும் மார்சுதி 25 ம் நிகழியின் குறுகலத்தை மறைக்க முடியாது.

இக்காலம் இப்பமான புதின நிலைவுகளுக்கேற்ற காலம். எல்லாவித கற்குணங்கள்கும் சித்திகட்கும் உலக முன்னேற்றத்திற்கும் தேவையான அன்பு தாழ்மை, தியாகம் முதலிய கற்குணங்களை வல்லோர்களும் சாதனைகளினாலும் போதனைகளினாலும் போதித்த அண்ணல் அவதரித்த காலம்.

சமுதாய சமூகத்தோடு சுவதற்கு வேண்டிய பொதுவுடைமை சகோதரத்துவம் சமத்தமும் முதலியவைகளைப் போதித்த வகையாக பிறந்தகாலம்.

இக்காலம், அறிமுகமானவர்கள் இன சனங்கல, கண்பர்கள் காலங்கள் ஆகியோர் ஒருவருக்கொருவர் கற்செய்திகளும் வழித்துதல்களும்னுப்பும் காலம்.

எம் இளஞாயிறுண்டாக காலம் கம் கணர்க்களில்லோக்கும், எம் வரழித்து தல்களைப் பாப்புகியோம். ஆனந்தம், புனிதம், குரனம் கருணை உயர்ந்த கோக்கங்கள் சர்க்கோஷம் இவைகள் உங்களை வந்தடைவதாக.

பிழை திருத்தம்

சென்ற இதழில் D. R. அம்பலவாணர் என்பது Dr. அம்பலவாணரென்று பிழைபாடாக அச்சில் வெளிவந்தது எம் பிழையென்று விசனத்தடன் தெரியாதது திடுகிடுகிடுகியும்.

சென்னபட்டணம் ஓடிப்போனேன்

“By Eena”

கடற்கரை வெளி சாயங்காலவேளை இளைப்பாறுதற்குரிய ரோமும் இடமும், தனித்தனியாகவும் கூட்டங்கூட்டமாகவும் பலர் கூடியிருந்தனர். நானாமக்கு சென்றேன். நானுமென்னிரு நண்பரும், ஒரு பெருங் கல்லிண்மேல் உட்கார்ந்து, அங்கு கூடியிருந்தவர்களைப் பற்றி உல்லசாயாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

கலே! என்று ஒருவர் என்பின்னல் வந்து என்முதுகிற தட்டினார். நிரும்பிப் பார்த்தேன் என்கண்களை வேகம்பழுடியசிலில், ஜெயா அங்கு நின்று, பள்ளிக்கூட மாணவனுக்கிருந்த பொழுது மாயமாய் மறைந்த நண்பன் இன்று பெருந் தலைத்தலைபோல் என்பக்கம் நின்று,

ஜெயா ஒரு நல்லவன். கோபமென்ன நிற மென்று மறியாதவன். எங்கள் பள்ளி மாணவனும் நண்பனுமாயிருந்தவன். எங்கள் பிள்ளையரைக்கு அப்போ பாதுகாப்பு உபாத்தியாயம் பந்துலா என்று ஒருவரிருந்தார். பந்துலா ஆதிக்காரிகளிடம் நல்ல மனுவான் என்று பெயர் வாங்கினவர். மாணவர்குற்றங்களைக் கட்டிட்டுக்கொடுப்பதாலேயே அவர் இப்பெயரைச் சம்பாதித்தது கொண்டார். ஜெயாவை நல்லவனென்றே எல்லோரும் கருதினார்கள். இவனில் வதும் குற்றங்கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று பந்துலா கண்காணிப்பாயிருந்தார்.

ஒரு நாள் காலவேளை பந்துலா கிழக்கும் ஜெயாவிற்கும் ஏதோ வாக்குவாதம் தொடங்கிற்று. பந்துலா யிண்பழிப்பொன்றை ஜெயாமேற் செறுத்திக் கொண்டிருந்தார். ஜெயாவின் மனம் கொந்தெழுந்தது. கோபத்தினி முண்டெழுப்பியது. கோபம் அவனை ஆட்டெண்ணடது. ஒரே ஒரு அடிதான். பந்துலா னண்ணி எண்ணி எட்டுக் குட்டிக் காணங்கள் அடித்தார்.

இனி ஜெயாவிற்கு வேறு கதியில்லை. பள்ளிக்கூடத்தை விட்டு வெளியேற வேண்டியதுதான். ஜெயா வறியவன். தரும்த்திற்படித்தவன், அனாதை இனி என செய்வான் என்று நாமெல்லோரும் கலங்கி ரோமும்,

ஜெயாவை அன்று தொட்டுக் காணவில்லை. ஒருவருக்கு மொருகித தகவலுமனைக நாட்களாகக் கிடைக்கவில்லை. எல்லோரும் இச்சம்பவத்தைப்பற்றி மறந்து விட்டோம்.

எட்டு வருஷங்கள் சென்று விட்டன. இன்று நிரும்பவும் ஜெயாவை யாழ்ப்பாணத்திற் காண்கிறோம்.

ஜெயா! இப்போ என்ன செய்கிறாய்? என்று எல்லோரும் ஆவலுடன் கேட்டோம். சரி சொல்கிறேனென்கூறிய பக்கத்திலமர்ந்தான்.

என்னை? பள்ளிக்கூடத்தினின்று நீலாசிரியதும் நான் வைத்திருந்த சொற்ப பணத்துடன் சென்னபட்டணமொடிப்போனேன். அங்கு எனக்கு ஒருவரும் பறக்கவில்லை. ஒவ்வொரு கடையார வேலை கேட்டேனா, எல்லாரும் உரையிட்டு நாயைப் போலெண்ணைப் பாய்த்தார்கள். என்றாலும் அனாதைகளைக் கடவுள் கைகீழிவாரா? கடைசியாக ஒரு யாழ்ப்பாணவாசியின் கடைசிற சென்று என நிலைமையைக் கூறி வேலை கோரினேன். அவர் மனமடங்கிற்று. கூலியாளவேலை கிடைத்தது. பின் என் சாயத்தியங்களுர், உண்மையும் என்னை உயர்த்தும் ஏனிகளாயின. எஜமானிமரு என்மேல்யிருப்பும் உண்டாயிற்று. கண்கட்பிள்ளைப்பானேன்.

எஜமானிமரு மாத்திரமா? எஜமானின் ஏகபுத்திரி சந்திரவதனுகிற்குமென்றேமேற் பிரியமுண்டாயிற்று. பிரியம் வளர்ந்து வளர்ந்து காதலாயிற்று. காதல் என் நிலைமையுயர்த்ததுமோ அன்றித்தாழ்த்துமோ என்ற யீமமும் பயமும் என்னை அடிக்கடி கலங்கச் செய்தன. என்னுள்வகாதல் வா வரி வளர்ந்து கொண்டே வந்தது.

ஒருநாள் மாலவேளை எஜமானெண்ணித் தன்விட்டிற்கு வரும்படி ஒரு அழைப்பு அனுப்பினார். நான் நான் எஜமானின் சொத்தகட குறித்தாளனல்லது, நம் பிள்ளைகத்திரோகி, செய்நன்றியற்றவனென்று கிரட்டப்படுவேனென்று என் னியவண்ணம் எஜமானிடஞ் சென்றேன்.

புன்னகை பூர்த்த முகத்துடன் என்னை
எஜமான், பனைவி, மகள் மூவவ
ரும் வரவேற்றனர். எல்லோரீர்கும்
விருந்து பரிமாறப்பட்டது. கடைசியில்
எஜமான் தன் எண்ணத்தை வெளியிட்
டார். நீதவானின் தீர்ப்பை எதிர்
பார்த்து கிற்கும் கைதியைப்போன்று
கவனித்தேன், ஜெபா! நீ உத்தமன்
உணழப்பாழி. சாமர்த்தியமுள்ளவன்,
எனக்குமென் மனைவிக்கு முன்னில் அதிக
பிரியமுண்டு. எம்'ன் மகளுக்கும்கூட உன்
மேற் காதலுண்டு என்றார். ஆம் மெய்
தான் தந்தையே! என்று ஒரு மெல்லிய

குரல் எழுந்தது எனக்கும். சந்தேகவு
டெழுந்தது. ஆகையால் என் சொத்
தையும் என் மகனையுமுன்கடுக உவந்
தளிக்குமேனென்றார்.

அவ்வளவுதான். இன்று நான் பெருஞ்
சொத்துத்தாரன். எத்தனையோ கடைக
ளுக்கு முதலாளி. சந்திராவதனின் கண
வன் உக்கன் நண்பன் எனறு சிரிப்
புடன் முடித்தான் "அகதிக்கு ஆண்ட
வன் வழிகாட்டுவார். நடப்பதெல்லாம்
என்மைக்கே" என்றார் நண்பன். வேறு "நம்
தும்" என்றார்" நேசையா.

மாலை

(V. A. Balakrishnan, Sr. J. S. C.)

1. மேற்குத் திசைதனிலே - கதிரவன்
மனையுமப்போதனிலே
வேற்கதிர்முற - சிமலனின் - வடிவ
தைக் காண்பேனடி
2. அந்திப் பொழுதனிலே - அம்புவி -
அரசு செலுத்துகையில்
காதிக் கதிர்கமுற - கடவுளைக் - கண்டு
களிப்பேனடி
3. வாரிதி பொக்குகையில் - வானம் -
வெம்மை தளர்கையிலே
உரிமை மிகவாக - அண்ணலில் -
உவகை கொள்வனடி
4. கங்குல் கணமடைய - சூரியன் - கல
ங்கி கணலின்
மங்குமொழி தனிலே - மகிழ்வொடு
மகிபனை கரண்பேனடி
5. திங்கள் வன்மைபற - திசைதரன் -
திரிந்து கடல்முற்க
பொக்கும் காதல்தன்னை - பகவனை -
பாடிமகிழ்வேனடி
6. செம்முதில் தெழித்தாய - செக்கலில் -
சேர்ந்து செபமெனும்ப
அம்பான் பாதமதை - அகத்தினில் -
அஞ்சலி செய்வேனடி
7. அருணனும் போய்மறைய - ஆரணம் -
ஆகியை தோத்தரிக்க
வருணனின் வன்முறையில் - அற்புதன -
வாழ்ந்துமே கேட்பேனடி
8. வெண்ணிலா விற்றிருக்க - வீசும் -
வாடிவும் இன்பம் தர
அண்ணலவன் மேலே - அகத்தில் -
அருப்புதே காதலடி
9. உலகில் அரசவற - வானெலி - உரு
க்கும் சீதம்பாட
கலக்கமே ஊன்மறந்து - கண்ணன் -
கனிதழல் கேட்பேனடி
10. வானுலகை கோக்கி - வன்சுடல் -
வலித்துமிக எனவே
காணுமதி சிரிக்க - கமலனை - பால
னும் காண்பேனடி

வெண்நிலா

“ஒரு விளக்கில் இருவிளக்காய்” என்றமொட்டி

By
S. Thanapalasingam
Vth Form B.

பூமியெங்கும் ஒளிநயும் - வெண்கிலாவே
நீயெங்கெங்கு செல்கின்றாய் - வெண்
நிலாவே.
மாலைப்பொழுதில் தோன்றிடுவாய் - வெண்
நிலாவே,
நீ வரையெல்லாம் சுற்றிவருவாய் - வெண்
நிலாவே.
சூகரம் எல்லாம் சுற்றிவருவாய் - வெண்
நிலாவே.
நீ சடுதியில் எங்கும் திர்பாய் - வெண்
நிலாவே.
மறுகொண்டிருப்பாய் - வெண்கிலாவே
நீ பென்மறம் புரிந்தாய் வெண்கிலாவே,
தேய்த்து தேய்த்து வரும் பிறையை -
வெண்கிலாவே.
அவர்கள் தேய்பிறை பென்பார் - வெண்
நிலாவே.
வளர்த்து வளர்த்து வரும்பிறையை
வெண்கிலாவே.
அவர்கள் வளர்பிறை பென்பார் - வெண்
நிலாவே,
தின் முழுவுடையையும் - வெண்கிலாவே,
அவர்கள் சூரணசந்திரனைன்பார் - வெண்
நிலாவே
முபத்துத் தினங்களில் - வெண்கிலாவே;

நீ முழுத் தோற்றத்துடன் திர்பாய் -
வெண்கிலாவே.
முபத்துத் தினத்தையும் - வெண்கிலாவே
ஓர் மதியென்றிடுவாய் - வெண்கிலாவே.
முபத்துத் தினங்களிடையில் - வெண்
நிலாவே.
நீ மறைந்திடுவாய் - வெண்கிலாவே,
தின் மறைவுகாணையும் - வெண்கிலா
நிலாவே
அமலாசை பென்றிடுவாய் - வெண்கிலாவே
சூரண அம்புலியையும் - வெண்கிலாவே
பெளரண பென்றிடுவாய் - வெண்
நிலாவே
கிரகணமென்றிடுவாய் - வெண்கிலாவே,
நின்னைச் சர்ப்பம் கிழங்கும் காணியே -
வெண்கிலாவே,
குளிர்ச்சியுடன் பார்ப்பாய் - வெண்கிலாவே
உன் கருணைக் கென்பகர்வேன் - வெண்
நிலாவே,
-கணவன் கதிரவன் கடுகி வரும் கோத்
தில் - வெண்கிலாவே.
நீயோடி மறைந்திடுவாய் - வெண்கிலாவே
பற்பல பெயர்களுடனழைப்பார் - வெண்
நிலாவே.
நின்னருமைக்கென் பகர்வேன் - வெண்
நிலாவே.

மாறி மாறி வரும் காலமே!!

By
C. E. Gunaratnam

உலக சக்கரம் வெகு வேகமாகச் சுழல்
கின்றது. பழையன கழிந்தன புதியன
புருந்தன. அங்கே இன்பம்; இங்கே துன்
பம், பின் இங்கே இன்பம் அங்கே துன்
பம். உலகமானது மாறி மாறிக் கொண்டே
வருகின்றது. நாளும் மாறுகின்றோம்.
உலகம் நிலையற்றது, எப்போ என்ன நட
க்குமோ என்பது எவராலும் எடுத்து
ரைக்க இயலாது. நேற்று ஓர் அபிப்பிராய

முடையவர் இன்றைக்கு வேறோர் தப்ப
பிப்பிராய முடையவராகின்றார். காத்திரு
ந்தவன் பெண்ணை நேற்றிருந்தவன்
கொண்டுபோன வண்ணம் நாம் ஏதோ
எண்ணப் பிறிதொன்று நடந்து கிடிகின்
றது. “நாடகமே உலகம் நனை நடப்பதை
யார் அறிவார்” ஆம் உலகம் மாறி மாறி
வருவது சாஷ்டீம்.

தற்போது ஐரோப்பாவில் தாண்டவ மாடும் புத்தமாதது மாறிமறிக்கக் கொண்டே வருகின்றது. வல்லரசுகள் வரிமை புடன் வெருட்டி நேசதேசங்களை வெற்றி கரமாகப் பின்வாங்கப் பண்ணிய காலம் எல்லாம் மாறி இப்போது அவ்வாக்கரை நேசதேசங்கள் எல்லா முனைகளிலும் கிரட்டியடிக்கின்றனர். புத்தம் மாறிக் கொண்டே வருகின்றது. ஆனால் இறுதி வெற்றி யாருக்கென்பதை யார் அறிவர். புத்த நாட்களில் உலகம் வெகு கெதியாய் மாற்றம் அடைகின்றது காசு கதை நடக்கக் கிடெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கொடுத்த ஆசை மலாயா அன்னியர்களைப்பட்டு அல்லலுறும் என்பதை எவர் எண்ணினார்.

பற்பல விதமாக உலகம் மாறுகின்றது, பண்டைக் காலத்திலிருந்த அநாகரீகம், அறிவின்மை அடிமைத் தனமெல்லாம் மாறி இப்போது எவ்வளவோ கல்வி வளர்ச்சியும், நாகரீக முன்னேற்றமும், கிட்டுஞ் சாஸ்திரத்தில் விழைவும் உலகிப்பாசி இருக்கின்றது. முற்காலத்திலும் புத்தங்கள் இருந்தன. ஆனால் அப்போது இருந்த புத்த தளபடங்களுக்கும் இப்போகிருக்கும் தளபடங்கட்கும் கணக்கற்ற வித்தியாசமுண்டு. முற்காலத்தில் ஆதிசக்தாசுச் செல்லும் நீர்முழுகிகளும், இயந்திரத் துப்பாக்கிகளும் ஆகிய விமானங்களும் இருந்தன. இதுவே காலத்தின் கோலம்போலும்! ஆகவே பண்டைக்காலத்து ஒருவரை இன்றைய உலகிற்கு உயிருடன் கொண்டுவரின் அயருக்கு இப்போதைய உலகம் ஓர் புதிய பூமி போல் தோன்றுமென்பது மிகையாகாது. அப்படியே வருங்கால உலகமும் எவ்வளவோ மாறுதல்களைபுடையதாய் வந்தவிடும்.

மேலும் பள்ளிக்கூடச் சிவியந்தை நோக்குமிடத்து எமது கல்லூரியின் கீழ்ப்பாடசாலைகள் (Lower School) சுமார்

பத்து வருஷங்கட்கு முன் படித்த மாணவரெல்லோரும் வாஸ்ப வயதையடைந்தவராயிருந்தனர். ஆனால் இப்போதோ அங்கே சின்னஞ் சிறுவரே கல்வி பயிழுகின்றனர். ஒரு யௌவன வாஸ்பன் தனது கல்லூரியிற் தனது சகாக்களுடன் எவ்வளவு இன்பமாயும் சந்தோஷமாயும் திட்கின்றான், ஆனால் அவன் தனது பரிசீசைகளிற் சித்தியெய்தி கல்லூரியை விடும் நாட்களில், தனது கல்லூரிச் சிவியரும் தான் மாணவனுயிருந்து அனுபவித்தது எல்லாம் மாறி உலகத்தின் பேராட்டத்தைத் தானும் பேராட்டவேண்டும் என்று நினைக்கிறான்.

உலக வாழ்கிறகு இன்பமளிப்பது கிடுகிதம் ஒன்றுதான். ஆனால் எத்தனை சிடுகிதங்கள் தங்கள் ஆருயிர்த் தோழரை அகன்று விடுகின்றனர்.

“உடுக்கை யிழ்த்தவன் கைபோல வளக்கேயிடுஞ்சாண லைவதாம் நட்பு”

என்ற தெய்வப் புலவர் வாக்கிற்கற்ப உதவும் நண்பரை எத்தனை சிடுகிதப் புறக்கணிக்கனர். ஆனால் அவர்கள் அத்தற்கேற்ற பலனையடைவர். இப்படியே உலகம் மாறி மாறி வருகின்றது. சிடுகிதக் மாறுகின்றனர். காதலர் பிரிகின்றனர், தேசங்கள் மாறுகின்றன. ஆம் மாஸிட வாழ்வு இரத்திரஜாலம் தான்.

நாம் இவ்வருஷக் கடைசி மாதத்திற்கு வந்துகிட்டோம். இதற்கிடையில் எவ்வளவாய் உலகம் மாறிகிட்டது. அரிசிப் பஞ்சமும், கொடிய புத்தமும், சன அழிவுமே இப்போதைய உலகத்தில் நடக்கின்றது. இவைகளைல்லாம் நடக்குமென்று யார் எண்ணியிருந்தார்கள்.

ஆகவே நாம் எண்ணுவதை விடப் பிறிதொன்று நடக்கின்றது, புத்தம் பரம்புகிறது; நண்பர் பிரிகின்றனர்.

“மாறி மாறி வருந் காலமே மாந்தர் வாழ்வித்திர ஜாலமே”

என்பது கவணிக்கத்தக்கது.

பூமி அன்னைபின் எழில்மிகு தெரிசனம்

By T. Balasubramaniam [Pre Matric B.

கதிரவனும் வானத்தில் விளங்கா தின்ற நட்சத்திரங்களுக்கும் பூரண சந்திரனுக்கும் கருணைகூர்ந்து அருள் புரிவான் போன்று மேற்கடலில் மூழ்கினான். காதலிகளும் தங்கள் ஆசைக்குரிய நாயகனைக் காலமல் வருந்தியதை யொப்பத்தாமரை மலர்களும் தங்கள் நாயகனாகிய சூரிய பகவானின் அஸ்தமித்தலை நோக்கி வருந்திக் கூம்பின. சூரியனின் வெப்பத்தால் வாடிவதற்கின்று மாஞ்செடி கொடிகளெல்லாம் தங்கள் சுயரூபத்தைக் காட்டித் தொடங்கின. பறவைகளும் தங்கள் கூண்டுகளிற் பதுங்கி அசைவற்றக்கிடத்தன. பாடிகளும் கரும் வரிசைப் பசிய புற்களை மேய்த்தவிட்டு விடு நோக்கித் திரும்பின. மானிடர்களும் தங்கள் வேலைகளை முடித்துவிட்டுக் களைப்பாறு நோமென உணர்ந்து தங்கள் வீடுகளில் தங்கள் ஆசைக் காதலிகள் தங்கள் வரவை எதிர்பார்த்து நிற்பார்களென விரைந்து சென்றார்கள். வீடுகளிற் தீபங்களும் கடவுள் வணக்கப் பாக்களும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. பல வினைவாத்தியங்களின் இசைகளும் காற்றில் ஒலித்தன. அன்று பூரணசந்திரனின் வடிவைப் பார்க்க ஆர்வம் செய்தார்களென, நட்சத்திரங்கள் தானியாகவும் சூர்ந்து நின்று ஒள்ளிய வெளிச்சத்தைப் பரப்பத் தன்மதியும் தன் பிரகாசம் பொருந்திய வெளிச்சத்தைப் பூமியில் பரவிக்கொண்டு மேன்மையோடு தன் இரத்தின் மீது சேனைத் தலைவனைப்போல் விளங்கினான். காதலர்களும் இதுவொன்றை சமமெனத் தங்கள் இன்பங்களைப் பூர்த்திசெய்யக் கடற்கரை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

எனது நண்பனும் காணும் தன்மதியின் எழில்மிகு காட்சியைக் கண்டு பருகுமாறு ஓர் கடற்கரையை அடைந்தோம். தன்மதியின் துளி கடல்மீது வீசவே அது பாலிந்தோன்றிய வெண்மையான ஆடைபோல் தன்மதிக்குக் கொண்டிருந்தது. மீன்கள் குதித்து விளையாடின. நிரைகள் தரைமீன்பிறு மோதின். கடலின் திரையின் ஓசையும் இளர் தென்மலின் ஓசையும் எனக்கு வெகு இனிமையான பண்பு

போல இன்பம் ஊட்டின. நான் இக்காட்சிகளையும் கடலின் ஓசையையும் முறையாகப் பார்த்தும் கேட்டும் மயக்கமுற்று அன்னைபாகிய பூமிபின் மடியிது மணற்கும்பிவினமேல் சாய்ந்து துயில்கொண்டேன்.

ஓர் பிரமாண்டமான மண்டபம்! ஜனங்கள் திரள்திரளாகக்கூடி அங்கே நடக்கும் நாடகத்தைக் கண்டு களிப்பெய்தியிருந்தார்கள். காணும் அந்த நாடகத்தில் ஈடுபட்டு இன்பமுற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது சந்தியாகத் திரும்பிச் சற்று மருங்கும் பார்த்தேன். ஜனத்திரளைக் காணவில்லை. நாடகமேடைபை மீண்டும் திரும்பிப் பார்த்தேன். நாடகங்களைக் காணவில்லை. நான் தனியே நிற்கிறேனெனத் தவித்தேன்.

அச்சமயத்தில் ஒரு பெருஞ் சத்தம் கேட்டது. நடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தேன். பிரகாசமான ஒளியுடன் ஓர் அழகிய இளம்பெண் வந்து என்சமூகத்திற் புன்முறுவலோடு என்னை நோக்கி நடனம் புரிந்தாள். யாரோ திய ஒழுக்கம் வாய்ந்த மன்கையென நினைந்து கடுமையான வார்த்தைகள் சில கூறி அவளை அவமதித்தேன். அவள் மென்மையான இனிமையான தாழ்ந்த குரலில் நண்பா! என்னை உனக்கு இன்னும் விளங்கவில்லையா? என்று கேட்டாள். இவள் விண்வார்த்தைகள் பிதற்றுகிறாளென நினைந்து "போதும்" இவ்விடத்தை விட்டுச் சிங்கிரம் அகல்வாயாக", என உத்தரவிட்டேன்.

அப்பெண் மூன்பிலும் பார்க்க பிரகாசம் பொருந்திய ஒளியை வீசிப் பிரமாண்டமாகத் தோற்றினாள். இவள் யாரோ தெய்வகுலத்துப் பெண்ணாக இருக்கவேண்டுமென நினைந்து அவளின் தாமரைமலர் போன்ற பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினேன். உடனே "மகனே எழுந்து நில" என்று அவள் சொன்னதும் எழுந்து தலைகுனிந்து யிக்க பயபக்தியோடும் மரியாதையோடும் நின்றேன். "உனக்கு இப்பொழுது என்னை யாரோ உதரவிட்டிருக்கிறேன்" என்று

வினாவினாள். நான் அங்களை அறிபாமைபி ன்ற "தாயே! நீங்கள் யாரி உங்களின் பெயர் என்னி என்று பரிவுடன் சேட் டேன். அவள் உத்தராமாச "பூமிதேவி பென்று என்னை அழைப்பார்கள்" என்று பகர்ந்தாள். நான் அறிபாமல் குற்றமாக நினைந்ததை மன்னிக்கவேண்டுமென மீன் டும் அன்றையின் பாதங்களில் வீழ்ந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தேன், "நான் மன்னித்தாவிட்டேன் எனக்கு மூன்று பணிகள் பூர்த்திசெய்ய வேண்டும்" எனப் பூமிதேவி வேண்ட நான் உடன்பட்டேன். அவள் மூன்று பணிகளையும் பகர்ந்து விட்டிப் புன்புதுவல் செய்து ஆசீர்வதி த்து மறைந்தாள்.

பூமிதேவி என்னைக் கேட்டுக்கொண்ட இக்கடமைகளை எங்கெல்லவேரையும் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறாள். இக்கட மைகளை நினைவுகூர்ந்து நடப்போமாக, (1) (பொறமை) என்னை அகழ்வாரை நான் தாங்குகிறதபோல என் பிள்ளை களாகிய நீங்களும் உங்களீ இகழ்வாரைத் தாங்கவேண்டும் (2) (ஒற்றுமை) எ- வயிற்றிடை உதித்த புத்திரர் தங்கட்

கிடைச் சாகி மதபேதக் கட்டுச் சண்டை கள் இருப்பதை என்னுற் சங்கீகமுடிய வில்லை.

(3) (கன்மை) நான் ஒருகீத வித்திபாச முயின்றி எல்லோருக்கும் எப்பொழுதும் கன்மையே புரிகின்றேன். அங்மனமே எல்லோரும் தியன தவிர்த்து கன்மையே புரியவேண்டும்.

பூமிதேவி மறைந்த போகும்போது என் கண்பன் துயிலினின்று எழுப்ப நான் கண்ணீரால் களைந்த கண்களுடன் எழும்பினேன், என்னை! கண்களினின்று நீர் சொரிந்து கிட்டியே, கடலும் பெரு க்கு எடுக்கப்போகிறது. ஏதா கிலும் கெட்ட சொப்பனம் கண்மரோ என்ற கினுவ, நான் பூமியன்னைபின் எழிலியிரு தெரிசனத்தை எடுத்தக் கூறினேன், கண்பனும் ஆச்சரியமடைந்து "நேரம் சென்றகிட்டது, வா! செல்வோமென நானும் உடன்பட்டி விடு சென்றேன்.

எனக்கு அன்று இரவு தூக்கம் வர வில்லை, வெகுநேரமாக இவ்வழித சொற் பனத்தை நினைந்து நினைந்து எப்போ திரும்பவும் பூமிதேவி சொப்பனம் அளி க்கப்போகிறாளென எதிர்பார்த்தேன்.

கிரிமலைத் தீர்த்தக் காட்சி

By இ. விசுவநாதன் Inter So. Jr.

ஆடி அமாவாசை முதல் நான் மலை ஆறுமணி, ஜனங்கள் கட்டட்கட்டமாய் உலாவினர். தெருயிதில் கடைகளின் வெளிச்சங்கள் இருகூர் அகற்றின. எங் கும் ஆரவாரமாய் இருந்தது. எங்கே பார்த்தாலும் ஜனங்கள், கோரம் செல்லச் செல்ல ஜனங்கள் அதிகரித்தனர்.

பதினொருமணி. கிழவர், கிழவிகள், குழவிகள் படுத்தறங்கம் இடம் தேடினர். ருதாடிகள் ருதாடிகள். கஞ்சா அபின் அடிப்போர் இரகசிய இடங்களு க்குச் சென்றனர். கடட எண்ணங்களு டன் கனவெடுக்கும் கள்ளர் கழுத்திற் கண்ணாகச் சென்றனர். பொலிள் புலி கள் பதங்கித் திரிந்தனர். என்னத்தல் பாயவே? கருங்குந்தலையுடைய பெண

மணிகள் தெருவில் அன்ன கடை நடந் தனர். சில இளைஞர் இவர்களை மருகிச் சென்றனர். கடைகளே இந்நிரனோகக் காட்சிகள் அளித்தன. சாப்பிக் கிளப்பு கள் புதை கிளப்பின, புத்தகக் கடைகளை புனிதமாய் இருந்தன. பழக்கடைகள் பண்பளவென்ப பல வண்ணகளைக் காட் டிச் சிறந்தன, மிட்டாய்க்காரர் மிடுக்கு டன் ஒலமிட்டனர். இவைகளுக்கிடையிடையேயிருந்த சட்டி பாணைக்கடைகள் மற்றவைகளை அலக்கரித்தன.

மணி நாலு. தக்கதத்தூற் செதக்கப் பட்ட சுவாயிகளிறுவங்கள் கொண்டு வரப்பட்டன. "அரோகரா! அரோகரா!" "என்னும் ஒலியுடன் காக்காவும் எழும் த்து, தீர்த்தையானே கிழித்தனர்

“அரோகா” அதிகரித்தது. எல்லோரும் கும்பிட்ட வண்ணமாக நின்றார்கள், தேவர் களைபடக்கி இம்சைப்படுத்திய சூரபன் மனைக் கொன்ற வேலன் பவனிவந்த கடலில் இறங்கினார். இவரின் மகிமைப் பிரதாபத்தை அறிந்ததுபோற் கடலும் அமைதியாயிருந்தது. கோபமுண்டானாலும் தணிக்கக்கருகி மந்தமாருகம் மெல்லெனத்தவழிந்துகொண்டிருந்தது. ஜனங்களும் தீர்த்தமாடினர். ஆகா! எவ்வளவு பக்திபுடன் எல்லாம் நடந்தன. என்னே தெய்வ பக்தியின் மகிமை.

கிடிந்தது. ஜன ஆரவாரம் பெருகியிட்டது. கீயாபாரிமாரும் ஓலமிட்டனர். குருடர், செகிடர், முடவர் இருந்தார்கள். கடற்கரையோரம் ஜனங்களோ அதிகம். ஒன்று இரண்டா? ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் வந்து சென்றனர். கடற்கரையோரத்தில் நின்ற பூவரசமரங்கள், கடவுளைக்குனிந்து வணங்குவதுபோல் அசைந்தன. மரங்களின் மேலிருந்த காக்கைகள், “அரோகா” எனக்கருதிய வண்ணம், கரைந்துகொண்டு வட்டமிட்டன, இதுவே

தருந்த சமயம் என நினைத்த அந்திரேயவ் டிப் புரோகிதர் பாணியிருந்தனர். சில ஜனங்கள் மரங்களிலிருந்து சல்லாபித்தனர். தீர்த்தமாடுகிறவரோ ருறையவில்லை. பக்தர்கள் ஒவ்வொருவராய்ப் புரோகிதரிடம் சென்று பணம் கொடுத்தனர். புரோகிதர் கைகீரலிற் தெர்ப்பையிட்டனர். கிறிசில மந்திரம் உபதேசித்தனர். ஏதோ கையிற் கொடுத்தார்கள். பக்தர்கள் அவற்றைக் கையில் எந்திய வண்ணமாகச் சிறிது தூரம் கடலிற் சென்றார்கள். கையிலிருந்தவற்றை கடலில் விசிறார்கள். மூன்று முறை கடலில் அமிழ்ந்த எழும் தார்கள். புரோகிதரிடம் சென்று தெர்ப்பையைக் கழற்றிக் கொடுத்தார்கள். பின் தீர்த்தமாடினர். கடவுளைத் தெரிசித்தனர். வீடு திருப்பினர்.

மணி-இரண்டாயிற்று. ஜனத்தொகையும் குறைந்தது. சுவாமிகளும் தத்தம் ஆலயங்களுக்குத் திரும்பின. சற்று நேரத்தில் கிரிமலை வாசிகளே யிருந்தனர். கண்களைக் கவரும் இக்காட்சிகள் தெய்வ பக்தியை ஊட்டின.

தாம்பூலம் தரித்தல்

By “Eena”

கண்மைக் காரியமாயிருந்தாலென்றிமைக் காரியமாயிருந்தாலென்ற உயர் சாதியிலென்றாலும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியிலென்றாலும், குன்றத்தளை ரிதியுடைய இடத்திலும், அன்றன்று வேண்டிய உணவுக்கு அவதிப்படுவோரிடையும், இளைஞரிடையும் முதியோரிடையும், ஆண்களிடத்தும், பெண்களிடத்தும் ஒருயித வித்தியாசமுமின்றி எல்லோரிடமும், எல்லாவிடங்களிலும் நம் தமிழ் நாட்டெங்கும் சைவசமயநடந்துகொள்பவர் இந்தாம்பூலம், தாம்பூலம் தமிழரிடையே, ஏன் நம் இலங்கை வாழ் சிங்களச் சகோதர சகோதரிகளிடத்தும் எல்ல ஒர் பிரத்தியேகமான ன்தானம் வகிக்கிறது.

ஆசிரியர் மாணாக்கர் தம் சீவ பேரங்களிலும், பெண்கள் உல்லாசமாகக் கழிப்பதற்குரிய இடமாகவும், வெற்றிலையை நறுகாட்டி உபயோகித்தார்களாம். நாகலோகத்தி

யாட்கள் கூலியாட்கள் தம் வேலைக்கிடை யிலும் திரு தாம்பூலத்தைக் கவனிக்க மறப்பதில்லை, தாம்பூலமும் அவர்களுக்கு அழகும், உற்சாகமும், முன்படுத்தியும் ஊட்டாமலில்லை. இகழ்களைச் சிவப்பித்து, கண்ணிற் ஜோதியை மூட்டி, நாம் புகளில் உசாரைக்கிளப்பித் தமால் பர்க்கிறான் தாம்பூலம்.

நவீன நாகரீகங்களிலாழ்ந்த செல்வி 1942 ம் ஆண்டு பாணிக்கும் (Lipstick) மினுக்கும் நிறங்களின் ன்தானத்தை தாம்பூலம் வகித்துக் கொண்டிருந்தது. தாம்பூலம் முதலில் நாகலோகத்தினின்றும் வந்தது என்பர். மேற்குத் தேசத்தில் சமாதானத்திற் கறிஞரியாக (Olive Branch) இறுப்பைக் கொப்படைப் பிட்டு உபயோகித்தார்களாம். நாகலோகத்தி

னின்றும் பாம்பு வெற்றிலையைக் கொண்டு வந்ததாம். வெற்றிலையின் துளியிற் பாம்பு கவசியபடியாய் தான் இப்பொழுதும் அந்தணி நீக்கப்படுகிறதென்பர் பாட்டி பாட்டன்மாள்.

அகற்றிய இவ்வெற்றிலை துளியை எறி வதில்லை. அதைக் கண்ணத்திலணிந்து கொள்ளுவார்கள். இந்நணி, தன் தண்மையினால், தலைபிடி, ஒருவித மயக்கம் (தாம்பூலத் தரிப்பதனுண்டாகும்) முதலியனவற்றைத் தடுக்குமென்பது மட்டும் உண்மை.

இவ்வளவு காலமாகத் தாம்பூலம் கம்மிடை வழங்கினாலும் அதைத் தரித்துக் கொள்ளும் முறையை இன்னுமீனகர் கற்றுக் கொள்ளவில்லை.

சண்ணம் தடையின் வெற்றிலையின் காம்பு, துளி நீண்ட காம்பு முதலிய வற்றை நீக்கிடவேண்டும். பின் வாயில் அதைபடைந்து சசத்தை உண்டாக்க அதன்பின் தான் பாக்காய் போட்டுக் கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் வெற்றிலை

யின் சாரம் குறைவுள்ள பாக்கின் தோஷங்களை நீக்கிடும், (அதிதுவர்ப்பு, சொக்கு மூர்ச்சை புழு • உளுத்தல்) முதலிலும் கடைசியிலுமுண்டாகும் தாம்பூலம் சசம் நஞ்சும், அகிபித்தமுமா யிருப்பதனால் அவற்றை வெளியில் உமிழ்ந்து விடல் நலம்.

ஓர் எழுத்தாளர், ஒரு நாளைக்குக் குறைந்தளவு மூன்று முறைகளாவது தாம்பூலம் போடவேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறார். காலைவிற்பாக்கைக் கூட்டிப் புசித்தால் மலசைத்தயுண்டு, கடுப்பகலில் சண்ணம் கூட்டினால் நல்ல பசியுண்டாகும். சண்ணம் அதிகமாக எப்பொழுதும் போடுவது கேடன்றி களைப்பைக் கட்டுகின்றவர்கள், வைத்தியர்கள் மாலை யில் வெற்றிலையைக் கூட்டினால் நல்ல மணமுண்டாகும். சாப்பிட்டபின் புசித்தால் தாம்பூலம் சீரணத்தையுண்டாக்கும். காலையிலும் கடுப்பகலிலும் மாலை யிலும் சாலை நமக்குதவும் தாம்பூலமே வாழ்க.

தமிழர்களே உறக்கத்தினின்று விழிமின் ! எழுமின் !!

By D. R அர்ப்பலவாணி Vth Form B.

எங்கள் தாய்ப்பாஷையாகிய தமிழை அலட்சியம் செய்து, இதர பாஷைகளைப் பயின்று ஊனை வளர்க்கும் போலித் தமிழர்களே, பிறபாஷைகளால் என்ன பலனடைந்தீர்கள்.

இதர பாஷைகளைக் கற்று, அனாகளால் பல சீய குணங்களை நாளுக்கு நாள் பெருக்கி, உங்களுடைய பொய்யுடலை வளர்க்கும் நிமித்தம் பொருள் தேடியும், மனிதர்க்குப் பல விதங்களில் இன்னல் புரிந்தும், இன்னும் தமிழ் அணியைக் கொலைபுரியும் பாக்கத்திற் காகிறீர்கள்.

உங்களின் அஞ்ஞானமாகிய இருளைப் போக்குவதற்குத் தமிழைத் தவிர வேறு பாஷைகள் உண்டா? நீங்கள் செடுங்காலமாக தமிழை அலட்சியம் செய்து வந்தமையால், மெது தமிழ் நாட்டில் பிற

பாஷைகள் இடம்பெறக் காட்டிக்கொடுத்தது போலையிற்று பல்லாண்டுகளாக ஆக்கில் அரசாட்சியில் தமிழைப் படிப்படியாக மறந்தும், மேல் காட்டு நாணாத நாகரீகங்களில் அதிகம் பழகியும், தமிழர் என்ற பெயருக்கே இழிவுண்டாக்கியும் வருகிறீர்கள்.

இப்பொழுது தான் சிற்சில இடங்களில் சில தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் தங்கும் தமிழர்களைத் தட்டி வெழுப்புகிறார்கள். இன்றியாவது நீங்கள், கும்பகரணப் படலத்தை கிட்டு உடனே தமிழைப் பரிசு ஆரம்பியுங்கள்.

எங்கும் தமிழ்மொழி செழித்தோங்காதமிழ்ப் பத்திரிகைகளை ஆரம்பித்து, அதன் மூலம் கொதுமக்களின் அறிவை கிருத்தி செய்யுங்கள். பிச்சைக்காரன்

முதற்கொண்டு பிரபு வரையில், ஆண் பெண் இளைஞர் சகலரும் வயதைப் பாராட்டாமல் தமிழைக் கற்கப் பாடுபடுவார்கள்.

“மாற்றானக் கிடங்கொடேல்” என்ற பெரியார் மொழியைச் சிந்திக்கும் கவனியாமல் எப்போதும் பதவிக்கும் பொருளுக்கும் ஆணைப்பட்டித், தமிழ்ச் தாயை மறந்து, வளமாகிய நமது தமிழ் நாட்டைக் காடாக்கியும், மாநம் மும்பாரி பொழிந்த நம் பொன்னாட்டை உங்களுடைய அநீதி, அக்கிரமம், முதலிய சீய செய்கைகளால் வருஷம் மும்மாரிக்குக் கூட இடமில்லாமல் பஞ்சமாய்க்கியும் சிட்டுமர்களை! பாலுந் தெளிதேனும் வழிந் தோடிய நம் நாட்டில் தண்ணீருக்கே பஞ்சமாய்சிட்டதே! இனிபாவறு நீங்கள் உறக்கத்தினின்று விழித்து தமிழின் சிறப்பை உணர்ந்து, உங்களின் ஊனக்கண்டைத் திறந்து, ஞானக்கண்ணாகிய மனக்கண்ணைக் கொண்டு, தமிழைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யுங்கள்.

ஆன்பின் பெருமை, பக்கிச்சுவை, உண்மை அறிவைப் புகட்டும கல்வி, நல்லொழுக்கம் முதலானவைகள் தமிழ் மொழியில் இல்லாது வேறு பானையில் உள்ளதோ? பேரின்பத்தையும், சுவையையும், கல்லுணர்ச்சியையும் அளிக்கக்கூடியது தமிழைத் தவிர வேறேதாங்கியுமுண்டோ? நம் உயிருக்குரியாயும் ஜீவ நாயுமுள்ளது தமிழ்ச் சுவை தமிழைத் தவிர மற்றப் பானைகளெல்லாம் இரவல

தானே?

ஒரு குடும்பத்தில் ஒருவன் ஆங்கிலம், சிங்களம், முதலிய இதர பானைகளைத் தொழில் முறையில் ஜீவனத்திற்காகப் பயின்றாலும், அதனால் தாய்ப் பானை உயி தழிந்துமொழிக்கும், தமிழர் என்பதற்கும், தமிழ் காட்டிற்கும் ஓர் இழிவையும் அவமானத்தையும் உண்டாக்கிவிடப்படாது.

உண்மையான தமிழர்களாயிருப்போமானால், இதர பானைகளைப் பயிலுவதோடு, மெய்யறிவு, ஞானம், பத்திவைராக்கியம், ஒழுக்கம் முதலான நற்குணங்களை கற்பிக்கக்கூடிய அருள்மொழியாகிய தமிழைக் கற்க ஒவ்வொருவரும் பிண்படைபக்கூடாது, இது தமிழ் அண்ணாக்கே கொண்டாற்றியதாரும்

ஆனாலும் தமிழர் யாவரும் உறக்கத்தினின்று கண்ணிழந்து, மயக்கு சகலவிதத்தினும் மேம்பையைத்தரும் தமிழைக் கற்கப் பிரயத்தனம் செய்யுங்கள்! தமிழுக்குப் புத்தறிவி கொடுக்க எத்தனியுங்கள்! உங்கள் உற்செய்கைகளால் தமிழ் ஊழைச் சந்தோஷப்பியுங்கள்!

தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெல்லாம் பரவும் வகை செய்யுங்கள்! அப்பொழுது நாமெல்லோரும் இன்புற்றுச் சேமமுற வாழலாம்.

“வாழ்க தமிழ் மொழி வாழ்க தமிழ்மொழி வாழ்க தமிழ் மொழியே. எங்கள் தமிழ்மொழி எங்கள் தமிழ்மொழி என்றென்றும் வாழியவே.”

‘மானுலகில் மாதேவன் ஜெனித்தார்

By D. R. அம்பலவாணர்

அன்று மார்கழிமாதப் பனியும் ஞானிக்கும் நிறைந்த இரவு. வானமும் பூமியும் இத்தமை இருள்நிலை ஒன்றை ஒன்று தழுவிக்கொண்டிருந்தன. அது ஓர் புத்தப் புதிய இரவு. இந்நேரத்தில் கர்சான் கார்தும் சிற்றங்கொண்டு ஊழிக் கூத்து ஆடத்தொடங்கியது. மரங்கள் மரங்களுடன் மோதின. இலைகள் இலைகளுடன் சலசலத்தன. மணல் மணலுடன் எழுந்தது.

அப்பொழுது நான்காம் சாயமிருக்கும். கார்தின் கூக்குரல் ரயந்துகிட்டது. உலகம் ஆழ்ந்த உறக்கத்திலே இன்பக்கனவுகள் கண்டுகொண்டிருந்தது. வெளியே இருள், காரிருள்; எங்கும் அமைதி, ஓர் அமைதி உள்ளே, மாட்டுத்தொழுவுத்தின் ஓர் புடையில், ஓர் பெண்மணி பிரசவ வேளையில் அவதிப்படுகிறாள். இவளை ஆற்றுவதற்கு இவளின் ஆருயிர் தாலை விட வேறொருவரும் அங்

கிட்டை, புல்லலை மெத்தையிலே இவள் கிடக்கிறாள். தொழுவத்தின் மறு புடை யிலிருக்கும் ஆட்கள் இவளுக்காகப் பரித பிக்கின்றனர். இரேரத்தலை இரக்கலிசையாள் ஓர் ஆண் மகவை என்றெடுத்தாள். காதலனும் காதலியும் தங்கள் ஆருயிர்க் குழந்தையைக்கண்டு இன்பக் கடலிலாழ்ந்தனர். கடவுளைத் துதித்தனர்.

குழந்தை பிறந்தது. மறு குழந்தை களைப் போலல்ல இக்குழந்தை. ஜேசுதி புள்ள குழந்தையிது. இம்மாளிலத்தி லுதித்து மாநிடரின் பாவக்களைத் தன் மேல் சுமக்க வந்த தெய்வக்குழந்தை. பாசிகளை இரட்சிக்க மன்னுருவெடுத்த தெய்வக்குழந்தை. இவ்வற்புத பாலகன் இம்மண்ணிலுதித்தவுடன் மற்றவர்க ளுக்குத் துறு சொல்லுகின்ற தேவ தூதன் தன் வாசனை பொருந்திய மரத்தி னூர் செய்யப்பட்ட தண்டத்தை நட கோண்டு தன் வெண்ணிறச் செட்டைக் களுடன் முகில்களினூடாகப் பறந்து சென்று அநில உலக சமாதானத்தைக் கடல் பூயிமேல் தன் தண்டத்தினால் விசினான். உடனே, பேரிலலை; பேரின் சப்தம கேட்கவில்லை. சுட்டியாரும் வான் ளரும் உபயோகிக்கப்படாமல் கறன்பிடி ந்து மூலைகளில் கிடந்தன. போர் ரதங் களும் தக்களிநுப்பிடத்திலே இருந்து விட்டன. அன்று அமைதியான இரவு, ஜேசுதியின் இராஜாசின் அமைதியான ஆளுகை அன்றே தொடங்கினது. தென் றற் காரறு ஆனந்தக் களிப்புடன் எங் கும் விசினது. வான்மீன்கள் மலைத்துப் போய் ஒரேயிடத்தில் தங்குகிட்டன கத்திரவன், தன் வழக்கவேலையைத் தொட க்காமல், தன்னிலும் பார்க்கப் பிரகாச முள்ள இன்றுமேர் இளக்கதிரவனைக் கண்டு, வெட்சமுரறு, தலைகாட்டாமல் சிறிதநேரம் இருந்தது. வெளிகளிலிரு ந்த மேய்ப்பர்கள், கிடியும் சமயத்தில் எழுந்த, ஒன்றாய்க் கூடியிருந்து, தங்கள் மகத்தைகளை அன்றைக்கு எங்கு கொண்டு போவதென யோசித்தக் கொண்டிருந் தனர். இச்சமயத்தில், நீயென ஓர் பிரகாசமான வெளிச்சம் தோன்றிற்று.

உட்கண் மேய்ப்பர்கள் பயந்தார்கள், ஆனால் அங்கே ஓர் தேவதூதன் தோன்றி "பரத்திலே இருந்துதான் அனுப்பப் பட்ட தூதன், நான் நற்செய்தி அறிவிக்கிறேன் பயப்பாதிருங்கள். இதோ எல்லா ஜனத்துக்கும் மிதந்த என்மை யாய் சந்தோஷத்தைக் களிப்புடன் நான் கூறும் சரிசேஷகன். இன்றுங்கள் கர்த்த ரானவர், மேசியா உங்கள் ரட்சகர், தவீ தின் ஊரில் திக்கில்லார் ரட்சிப்புக்காக ஜெனித்தார். பரத்திலே நாம் ஏமாய் இனி இருக்கத் தக்கதாய், இக்கட்டும பாவுமும் எல்லாம் இயம்பரால் நிகிற் தியாய்," என்று கூறிக்கட்டு பறைந்தான் உடனே வரீனூர் கூட்டம் மகிழ்ந்து, ஆனந்தப் பாட்டைப் பாடிய பின் இசை, ந்து "விண்ணில கர்த்தாவுக்கு மாதுகி யும் மண்ணில எல்லோர்க்கும் சமாதான மும்," என்று பாடி வாழ்த்தினூர் கள் இச்செய்தியைக் கேட்ட மேய்ப்பர், இவ் வற்புதக் காட்சியைக் கான ஆவதுடன் ஊருக்குள் போய் மாட்டுத் தொழுவத் தில் புல்லையிலே, தாயின் முந்தானை யினால் சுற்றப்பட்டுக் கிடந்த அள்வற் புதக் குழந்தையைத் தரிசித்த, மகிழ்ச்சி புடன் அக்குழந்தையை வணங்கினர். இப்பரிசுத்த பாலானின் அன்னியாகிய மரியாளிடத்தும், தந்தையாராகிய பேரேசேப்பினிடத்தும், மேய்ப்பர்கள் கிடையெற்றுக்கொண்டு தங்களிநுப்பிட த்தையடைந்தனர்.

நேயர்களை! இப்பரிசுத்த பாலகளை யாரென நினைக்கிறீர்கள்? இவர் தான் இயேசுக் கிறிஸ்து.

சில நாட்களின் பின் வரப்போகும் நற் தார் தினம்தான் இரட்சகர் ஜெனித்த தினம். இத்தனத்தை எல்லா கிறிஸ்த வர்களும் கொண்டாடுவது வழக்கம். இயேசுக் கிறிஸ்துவின் ஜெனனத்தைப் பற்றி அறிவாதவர்கள், அறியும் பொரு ட்டி, யான் இக்கட்டுரையை வரைநது ளேன்.

"கல்லியசு காதலியா கித்தார் கினயிதாடு நாய்கள் யாவரும் கூடி காடி நடனம் ஆ வேம்"